

[Christophersen]

regeringen har fået indtryk af, hvordan vi mente man skulle gribe opgaven an. Men det, man skulle have gjort, var, at man for det første skulle have gennemført et egentligt lønstop for resten af overenskomstperioden, ledsaget af de nødvendige kontrolbestemmelser. Dernæst havde det været logisk at gennemføre en lige så stram lovgivning vedrørende tantiemer, udbytter og honorarer osv. Så havde der også været balance i det ved at gennemføre det prisstop, man nu vil gennemføre. For det er jo en af de foranstaltninger, der rammer meget hårdt socialt og indkomstmæssigt, men det er i dag helt ude af balance med det, man foretager sig på lønområdet.

Og så tror jeg, det havde været af afgørende betydning, hvis man også havde fået fastlagt hovedretningslinjer for, hvad der skulle ske efter udløbet af indeværende overenskomstperiode. Det er denne løsning jo overhovedet ikke præget af. Der er ikke sagt ét ord om, hvad der skal ske, når vi når frem til den situation.

Hvis man havde gjort det på den måde, er det klart, at der havde været nogle stærkere omkostningsvirkninger, ligesom der havde været nogle stærkere sociale virkninger. Dem kunne man til gengæld have afbalanceret ved at bruge indkomstskatten på en fornuftig måde i stedet for som nu bare at slå en streg over det løfte, man tidligere har givet om en forhøjelse af personfradraget på 500 kr.

Så vil jeg til sidst sige til hr. Ole Espersen, at han skal ikke tro, at de skatteforslag, regeringen kommer med, fjerner os fra hverken afgrundens rand eller det, hr. Ole Espersen fejlagtigt fremstillede som alternativet til regeringens løsning. Tværtimod. For disse skatteforslag går jo ikke ud på at begrænse det private forbrug. De går først og fremmest ud på i realiteten at begrænse erhvervslivets investeringsmuligheder, og det er vi meget stærkt modstandere af. Her har vi ikke noget, der støtter en løsning; her har vi noget, der tværtimod trækker i den modsatte retning.

Jeg må måske til sidst nævne endnu to eller tre ting, som jeg tror ville have været vigtige, hvis regeringen havde satset på en langsigtet løsning byggende på et fast flertal.

Der har været megen diskussion om en obligatorisk udbyttedeling, og regeringen har jo nu måttet erkende, at den ikke kunne komme igennem med sine ønsker. Det burde

den i øvrigt have erkendt fra starten, for det har stået klart både før og efter valget, at der overhovedet ikke var noget politisk grundlag for dem. Men hvis regeringen ville have foretaget sig noget langsigtet på dette område, er det til gengæld lige så indlysende, at der i denne sal ville have kunnet samle sig et flertal for overskudsdelingsordninger i de enkelte virksomheder, baseret på den enkelte lønmodtagers personlige ejendomsret.

Det er lige så klart, at regeringen også i denne sal kunne have samlet et flertal – det har vi sagt tit var noget meget væsentligt i de kommende år – for en langsigtet udgiftsreform. Nu hørte jeg i går, at hr. Camre begyndte at tale om behovet for at styre den offentlige sektor. Jeg hørte endda statsministeren udtale sig til Danmarks Radio, i Radioavisen, om, at der nok var behov for at begrænse væksten i den offentlige sektor. Jeg tror, det havde været et meget værdifuldt bidrag til en virkelig samlet løsning, hvis man havde kunnet aftale retningslinjer for en flerårig udgiftsreform, ledsaget af retningslinjer for en tilsvarende reform og begrænsning af hele vores indkomstskattesystem. Men det er alt det, der mangler.

Derfor vil jeg sige til hr. Ole Espersen, at hvis hr. Ole Espersen og hans parti – det er også sagt til statsministeren – hvis regeringen havde været indstillet på at forhandle om løsninger efter disse retningslinjer – vel, det er selvfølgelig dem, vi står for, men vi har tillid til, at de kunne have opnået meget bred støtte i denne sal – så havde man for det første ikke været i den nuværende parlamentariske situation, hvor regeringen jo ret beset er venneløs, når dagens afstemninger er overstået. Jeg vil ikke bestride, at man kan få det alt sammen igennem, men jeg tror ikke, at nogen af dem, der skal stemme for det, bortset fra regeringspartiets egne medlemmer egentlig er særlig glad for den situation, de er kommet i. Jeg tror ikke, de med taknemlighed vil erindre sig den måde, hvorpå de er nået frem til deres holdning ved tredjebehandlingen.

Jeg tror for det andet heller ikke, at regeringen var kommet i den økonomiske situation, vi vil stå i, når dagens afstemninger er slut. Nu er det jo også sådan, at regeringen selv erkender, at det ikke er et spørgsmål om, hvorvidt vi i 1980 skal have nye alvorlige økonomiske indgreb, spørgsmålet er alene